

"Zalig de doden die in de Heer sterven. Ja, waarlijk, zegt de Heer, laat hen rusten van de moeiten van hun arbeid, want hun werken vergezellen hen". (Apoc. 14,13)

Om dankbaar te gedenken de genade en de voltooïng in de Heer van het priesterleven van hen

eerwaarde Heer NOËL VAN WAMBEKE

Laureaat van het Lemmensinstituut

Dirigent van de Schola Cantorum van de kathedraal en van het knapenkoor van het St.-Lievenscollege

Professor aan het Grootseminarie te Gent

Leraar aan het Sint-Lievenscollege

geboren te Schorisse op 24 december 1923,

priester gewijd te Gent op 5 juni 1950,

en aan de gevolgen van een ongeval overleden te Munte op 16 augustus 1970, voorzien van het heilig olieel " in extremis ".

Zo dikwijls in het leven wordt de mens die ervoor gevoelig is, gekonfronteerd met het onzegbare, ongrijpbare mysterie : de schoonheid, het geloof, de liefde, het leven zelf... Dit is de vorm waarin God zich aan ons, mensen, openbaart. Verwanten en vrienden weten hoe gevoelig de overledene hiervoor was. En hoe hij begaan was met het verlangen dit door te geven aan de mensen, in het bijzonder aan de jeugd. Zijn weg naar het onvatbare licht van dit mysterie was de muziek.

Muziek betekende voor hem gave en opgave : het geëigend medium om zijn geloof en priesterlijke existentie te uiten en te doen groeien, om zijn liefde tot de schoonheid van God, mens en wereld te ontplooiën.

Zo zeer leefde hij hiervan, dat hij in alles wat hij deed zichzelf totaal inzette met grote pedagogische bezorgdheid, omdat hij wist dat vorming en opvoeding veel belangrijker zijn dan louter podiumsucces.

Hij leefde in deze tijd van spanningen en moeilijkheden intens met alles mee, maar had als ideaal de kloof tussen ouderen en jongeren - generatieverschillen die enkel normaal kunnen genoemd worden vanuit onze menselijke bekrompenheid - te overbruggen langs de weg van het waardevolle en het echte, waarin uiteindelijk jong en oud elkaar moeten kunnen ontmoeten. Dat was voor hem de navolging van Kristus, de realisatie van de liefde. Daaraan heeft hij zijn ganse priesterleven gewijd als opvoeder, musicus en professor, als medemens die broer, verwante, vriend en kollega was. Voor familie, vrienden, leerlingen en seminaristen blijft hij een voorbeeld van geloofseerlijkheid en consequente beleving ervan.

Zijn dood is voor ons allen onbegrijpbaar, tragisch, mysterieus, want zijn levenstaak en werk was niet af. Geloof alleen stelt ons in staat te vertrouwen dat God deze dood, die ons zinloos lijkt, voltooit in eeuwige voleinding. " Waar dit aardse bestaan wordt afgebroken, bouwt Hij een hemels bestaan op ". Voor ons allen, die hem gekend hebben, blijve Noël een lichtend voorbeeld van bezielde geloof, van kristelijke liefde, die de Heer navolgen in de roeping die God hem als priester geschonken heeft.

De families Van Wambeke en Broodcoorens
De president en de professoren van het Grootseminarie
De superior en de leraars van het Sint-Lievenscollege

danken voor uw kristelijk medeleven in hun rouw